

Артемида

Тежкитѣ, обковани съ желѣзо порти на високата и дебела стена, която препрѣчва прохода — сж широко отворени. Ключалки и куфари, затвори и лостове сж дигнати, свободни. Кулитѣ отъ дветѣ страни на стената сж препълнени съ народъ.

Вмѣсто дружинитѣ български стрелци, сега ги придружаваха нови латински войски. Шестотинѣ копия бѣха пристигнали на границата за да бдятъ надъ царската невѣста. Въ Агатолика я причакаха деспотъ Славъ съ новата си съпруга и госпожа Тамара. Прекараха цѣль день заедно, разнищвайки миналото, детскитѣ спомени, замислени предъ неясното бждаще. Въ Дефке, въ Аркадиополъ, Цурулонъ, навсѣкѣде цѣлото населението излизаше предъ градскитѣ порти съ хоругви и цвѣти, съ дарове, съ благословии. Къто ромейското население, тѣй и латинскитѣ гарнизони бѣха препълнени съ любопитство да видятъ новата императрица на Константинополъ — дъщерята на Иоаница . . .

Споменътъ за Ромеоктона, за изстребителя на латинитѣ, оживѣваше въ разкази и измислици, въ мълви и небивали случки. И нѣмаше човѣкъ, кѣто да не потръпне предъ хладнитѣ и властни очи на българската княгиня — считѣ на Иоаница . . .

Оставаха още два-три дни до пристигането на невѣстата. Анри изживѣваше последнитѣ дни на вътрешната си тревога. И дветѣ му женитби до сега бѣха плодъ на политическитѣ условия. За дъщерята на Монферато той се бѣ оженилъ само за да смекчи обтегнатостта между Константинополъ и Тесалоника, за да може чрезъ роднински връзки да укроти недоволството на ломбардския вѣтязъ. Все пакъ той не можеше да се оплаче отъ бедната Агнесъ Монферато, тѣй кротка и благовидна, отнесена тѣй рано отъ безпощадната смъртъ. Ала ето, че и сега, за втори пѣтъ той се виждаше принуденъ да се ожени за непозната, съвсемъ чужда мома, за която никога не бѣ помислялъ. Само за да закрепи разклатената си империя, за да се подчини на волята на върховния господаръ на свѣта — папата.